

PINTÉR LAJOS (1953) Kecskemét

PINTÉR LAJOS

tóth menyhért-énekek

MESE

elmentem a világ végéig
 lelógattam a lábam
 – mint a mesében –
 s láttam
 ott birkóznak ketten
 a teremtő ember
 s a teremtett isten

VIHAR

a viharra mondja
 luca unokám
 nézd mama
 veszekednek a fák

majd nagy lesz
 majd felnőtt lesz
 majd képzelete
 szürke lesz
 mint a világ
 nézd mama
 mondja majd
 már nem
 veszekednek a fák

nézd mama
 az ott
 viharban letört
 csupasz faág
 de hol a madár
 de a madár majd
 mondd hova száll

A PAPIRSÁRKÁNY RÖPTE

a papírsárkányt
a tiszta-gáton
röptettük
röptette képzeletünket
is a játék
emelkedtünk
repültünk vele
repültünk mint a
madár
miközben leültünk
miközben tipegtünk
pocsolyában
leragadtunk a sárban
de képzeletben
repültünk
mint a madár
két karunkat kitérve
repültünk
messzi határba
szaladtam én is
velük
sánta rossz
lábamat feledve
szaladtam én is
velük
kis barátommal
kinek meg a
tüdeje volt beteg
lemaradtunk
de mi is szaladtunk
mi is röpkedtünk
képzeletben mi is
repültünk
elől szaladt
nagy árpi de
hiszen övé volt a
legszebb sárkány
rombusz alakú
nagy árpi nagy árpi
nagy árpi kiabáltuk
s rohantunk utána
kutatva az égen
rombusz alakú
sárkánya röptét
így röpült el a
gyerekkor
így röpült el az
élet
most állok
festővásznak előtt

és nézem
nézem a nagy semmiséget
a festővásznon
a nagy üresség visszanéz
na gyere birkózzunk
mondja
várj felelem
most győzzön a vászon
a hófehér

és állok a hómező fehér
vászon előtt
fejem fölvetve köszönök
el tőle
jó éjt
hómező fehér
vászon jó éjt

s magam elé
motyogom még
életem
a világegészből
letört rész volt
szép volt motyogom
nagyon szép volt

